

Pojam " mijazam " termin je koji potječe iz homeopatske medicine. Iako nisam homeopatski liječnik, kao terapeut specijaliziran za rad na uzrocima kroničnih problema (psihoterapijskim i energetskim sredstvima) proveo sam samostalno istraživanje mijazama i došao do zanimljivih otkrića o njihovoj dinamici i anatomiji. Ova otkrića omogućila su mi i kreiranje nove psihoenergetske tehnologije njihovog rastvaranja. Stoga je ovaj članak namijenjen prvenstveno svim profesionalnim terapeutima koji žele proširiti svoje znanje, ali će korist od iznijetih informacija također imati i adepti duhovnih škola te praktičari suvremenih tehnika osobnog razvoja. Članak je pisan u istraživačkom duhu i ne priklanja se nužno niti jednom terapeutskom sustavu ili školi, već je posljedica isključivo mojih osobnih zapažanja ostvarenih proučavanjem klasične homeopatske teorije mijazama i njene praktične primjene u kontekstu ljudskog energetskog polja. Kao terapeut i duhovni tragalac, vjerujem da ovdje izneseno znanje može doprinijeti temeljnim nastojanjima svakog terapeuta, iscjelitelja i liječnika, a koja je ponajbolje definirao upravo tvorac homeopatije, doktor Samuel Hahnemann - " Najveći ideal iscjeljenja je brza, blaga i trajna uspostava zdravlja, odnosno uklanjanje i uništenje bolesti u njenoj cijelosti na najkraći, najpouzdaniji i najbezbolniji način, temeljen na lako razumljivim principima. " (1)

PRVI DIO: Samuel Hahnemann, homeopatska medicina i otkriće mijazama

U potrazi za najdubljim uzrocima ljudskih problema, pogotovo onih najtežih kao što su kronične bolesti, rijetko je koji sustav liječenja otišao toliko duboko kao homeopatska medicina. Dok se službena, akademska (alopatska) medicina uglavnom bavi simptomima, a alternativni sustavi tek otkrivaju različite nivoe psihoenergetskih uzroka, homeopatija nudi jedinstven model kojim precizno tumači korijen ljudskih zdravstvenih poremećaja. Ovaj model zahvaća i simptome, i dinamičke uzroke te konačno i sam izvor problema. Otkriće koje homeopatija nudi svijetu može se slobodno nazvati epohalnim, no još je uvijek relativno mali broj ljudi upoznat s njime, čak i kad je riječ o profesionalnim terapeutima.

Do ovoga je otkrića došao njemački liječnik Samuel Hahnemann (1775. - 1843.), začetnik suvremene homeopatije (2). Studij kemije i medicine Hahnemann je završio na Univerzitetu u Leipzigu 1779. godine i ubrzo nakon toga započeo liječničku praksu praćenu znanstvenim radom. Godine 1791. istraživanja na području kemije priskrbila su mu izbor u Akademiju znanosti u Mayence-u, njegov Apotekarski leksikon postaje standardni priručnik toga vremena i zajednica liječnika povjerava mu standardiziranje njemačke Pharmacopoeia. No, usprkos svojoj izvanrednoj reputaciji, Hahnemann je bio nezadovoljan tadašnjom medicinom i smatrao da svojim radom često čini više štete nego koristi. Stoga uskoro napušta medicinsku praksu i posvećuje se istraživanjima na području kemije te, s obzirom da je govorio pet europskih jezika

(uz latinski, grčki, hebrejski i arapski), prevođenju znanstvene literature. Čitavo to vrijeme Hahnemann aktivno traga za oblikom medicinske prakse kojim bi bilo moguće uspostaviti zdravlje kod pacijenata, umjesto da se iz neznanja na njima vrše opasni eksperimenti koji često završavaju fatalno. Hahnemann se stoga bavio studiranjem svih medicinskih tekstova do kojih je mogao doći i jedan od njih potaknuo ga je na eksperiment kojim je pronašao ključ temeljnog principa na kojem je izgrađena buduća homeopatija.

Naime, prevodeći Materia Medicae profesora Cullena s londonskog Univerziteta, Hahnemann je naišao na poglavlje u kojem se govori o terapijskim svojstvima peruanskog kininovca. Ovom se biljkom uspješno liječila malarija, a profesor Cullen smatrao je da temelj uspješnog tretmana leži u njenoj gorčini. Hahnemann je bio toliko nezadovoljan ovim objašnjenjem da je odlučio izvesti za tadašnje vrijeme neobičan eksperiment - uzeo je nekoliko doza kore kininovca kako bi na samome sebi iskušao njezine efekte. Na vlastito zaprepaštenje, otkrio je slijedeće - nakon što je nekoliko dana uzimao koru biljke dva puta dnevno, njegovo je tijelo počelo pokazivati simptome tipične za malariju. Hahnemann je zaključio da lijek koji rastvara simptome kod bolesne osobe, stvara te iste simptome ukoliko ga uzima zdrava osoba. Na osnovu ovog eksperimenta Hahnemann utvrđuje temeljni homeopatski princip - supstanca koja proizvodi određene simptome kod zdrave osobe, liječi te iste simptome kod bolesne osobe. Tako osnovna ideja na kojoj je izgrađena homeopatska medicina - slično liječi slično - ima svoj korijen u ovome principu.

Hahnemannovo otkriće pročulo se unutar medicinske zajednice i mnogi su mu se liječnici pridružili u daljnjim istraživanjima. Svi su vršili eksperimente na sebi i na taj način dolazili do informacija, a takav se proces nastavio slijedećih šest godina. Čitavo to vrijeme Hahnemann je koristio svoje znanje jezika i mogućnost pristupa medicinskoj literaturi kako bi kompilirao slučajeve nenamjernog otrovanja i njihovih posljedica koje su zabilježili liječnici iz različitih zemalja i vremenskih razdoblja. U simptomima otrovanja Hahnemann i njegovi suradnici otkrili su veliku sličnost sa simptomima mnogih bolesti koje je tadašnja medicina smatrala neizlječivima. Svojim su bolesnicima davali upravo te supstance (u malim dozama) i na vlastito zaprepaštenje postizali izlječenje. U skladu sa zakonitošću koju je otkrio, Hahnemann je uvidio da ukoliko bolesniku s određenim simptomima dade supstancu koja izaziva te iste simptome kod zdrave osobe, bolest će neizostavno biti iscijeljena.

Tako se, nakon dugogodišnjeg eksperimentiranja, Hahnemann konačno vratio medicinskoj praksi, ali ovaj puta prakticirajući homeopatiju. Tijekom konzultacije on bi pažljivo bilježio pacijentove simptome - tjelesne i mentalne - te zatim tragao za supstancom (koju je prije toga iskušao na sebi ili pronašao u medicinskoj literaturi) koja proizvodi slične simptome kod zdrave osobe. Radeći tako imao je izvanredne rezultate - bolest bi bila izliječena brzo i temeljito te vrlo često nakon samo jedne doze lijeka. Jedini problem predstavljale su nuspojave prilikom uzimanja nekih od supstanci, ali i s time je Hahnemann ubrzo izašao na kraj. Pokušao je

pacijentu davati samo desetinu uobičajene doze i ustanovio da je izlječenje ipak postignuto - još uvijek s određenim nuspojavama, ali puno manjim nego prije. Ohrabren, Hahnemann je nastavio razdrjeđivati lijekove - svaki put bi pacijentu dao deset puta rjeđi lijek, a njegova efikasnost bila bi gotovo identična te s puno manjim nuspojavama. Razrjeđivanje je nastavljeno sve dok u otopini lijeka više ne bi bilo nimalo aktivne supstance, ali takav lijek jednostavno nije bio efikasan - nije bilo iritacije, ali niti iscjeljenja. I tada Hahnemann dolazi do novog otkrića.

On ponovo razrjeđuje lijek sve do nepostojanja aktivne supstance, ali tako da svaku od otopina snažno protrese određen broj puta, čime se u lijek unosi životna sila ili energija koja osnažuje ili potencira supstancu. Takve otopine ponovo proizvode sve terapijske efekte lijeka, ali bez uobičajenih iritacija. Štoviše, Hahnemann otkriva da što je ovako pripremljena otopina rjeđa, njen je efekt jači. Na temelju ovog otkrića Hahnemann se okreće ideji o dinamičkim uzrocima bolesti, gdje se biokemijska neravnoteža ne smatra uzrokom oboljenja nego njegovom posljedicom. Kao Hipokrat i Paracelzus prije njega te njegov suvremenik Anton Mesmer, Hahnemann smatra da uzroci bolesti leže u poremećaju kvalitete, količine te cirkulacije životne sile () u čovjeku. Stoga u ovako spravljenom lijeku informacija o izvornoj supstanci i dalje ostaje zabilježena (jer je životna sila, između ostalog, i nosioc informacije), a energetski naboj, kvaliteta te karakter životne sile u pripravku ključni su elementi koji omogućuju ozdravljenje. Izgledalo je da je Hahnemann ostvario san svakog liječnika - pronašao način kako pacijenta vratiti u zdravo stanje i uspostaviti protok životne sile, istovremeno bez ikakvih nuspojava. No, ubrzo se suočio s novim problemom.

Iako je otkrio medicinu višeg tipa od alopatske, što mu je omogućilo da akutne zdravstvene probleme liječi s lakoćom te postiže značajne uspjehe s kroničnim bolestima, Hahnemann se ipak suočio s problemom recidiva kod kroničnih bolesnika. Nakon homeopatskog tretmana kronična bolest bila bi privremeno izliječena, ali bilo je dovoljno da neki vanjski utjecaj oslabi pacijenta i bolest bi se s vremenom ponovo vratila. Ponekad bi neki od simptoma potpuno nestali, ali bi se ubrzo pojavili novi, često potpuno drugačijeg karaktera od prvotnih. Hahnemann bi s uspjehom tretirao nove simptome, ali bi se nakon kratkog vremena opet pojavili novi, i ovaj puta potpuno drugačiji od prethodnih. Hahnemann je ubrzo uvidio da ovakve bolesti ne mogu biti trajno izliječene samo životnom silom, promjenama u ishrani ili životnom stilu. Čak i osobe koje su bile spremne učiti od problema i mijenjati dotadašnji način života nisu uspijevale potpuno izliječiti kronični zdravstveni problem. Hahnemann se tada prihvatio iscrpnog istraživanja, nastojeći pronaći odgovor na pitanje - koji je to skriveni zajednički nazivnik koji leži iza kronične bolesti i svih njezinih simptoma, odnosno što je to što proizvodi toliko duboku i nevidljivu slabost koja predstavlja izvornu predispoziciju za kroničnu bolest.

Hahnemann je, naime, već otprije uočio da su za bolest odgovorna dva faktora - vanjski utjecaj (klima, prehrana, ozljeda, psihički šok, bakterijska ili virusna infekcija) te unutarnje predispozicije (sklonost, prijemljivost ili osjetljivost), pri čemu je sklonost prema bolesti primarna,

a vanjski utjecaj posljedica unutarnje osjetljivosti. To je i razlog zašto neki ljudi usred epidemije ostaju nezaraženi, a nekima (zbog unutarnje sklonosti) imunitetni sustav nije u stanju oduprijeti se infekciji. Isti stav prema bolesti zauzima i službena medicina, ali sve unutarnje predispozicije svodi na genetski faktor i trenutne utjecaje okoline u kojoj osoba živi. Za razliku od homeopatije, službena medicina još se uvijek pretjerano bavi simptomima te promatra zdravstvene poremećaje prvenstveno mikrobiološki, a osim najosnovnije prevencije gotovo nikakvu pozornost ne posvećuje unutarnjim predispozicijama, smatrajući ih uglavnom nepromjenjivima. Homeopatski sustav razlikuje se od alopatske medicine između ostalog i po tome što posvećuje najveću moguću pozornost unutarnjim predispozicijama. To je vidljivo već i prema Materia Medica kojom se služi, odnosno prema konstitucijskoj tipologiji koja uvelike nadmašuje bilo koju drugu po broju, kvaliteti i dubini. Razlika je i u pristupu pacijentu - tijekom intervjua koji ponekad potraje i nekoliko sati, homeopatski liječnik promatra najrazličitije aspekte pacijentovog života - od tjelesnih i mentalnih simptoma pa sve do njegove psihofizičke konstitucije, zanimanja, moralnog i intelektualnog karaktera, načina života, navika, obiteljskih i društvenih odnosa te njegove seksualnosti. Tako je homeopatska medicina već u ranoj fazi svoga nastanka odmakla daleko u holističkom pristupu bolesti, ali se u jednom trenutku svejedno suočila s gotovo nerješivim problemom kroničnih oboljenja. No, i taj je problem s vremenom riješen i to upravo zahvaljujući Hahnemannovoj spremnosti da u istraživanju unutarnjih predispozicija ode dovoljno duboko, sve do njihovog izvora.

U potrazi za izvorom kroničnih bolesti Hahnemann se posvećuje upornom, detaljnom i često nemilosrdnom istraživanju svih, pa i onih naizgled najsitnijih ili najmanje bitnih pacijentovih simptoma, čisteći ih homeopatskim sredstvima sloj po sloj. Na taj način otkriva da je zadnji tjelesni simptom kod većine kroničnih bolesti isti - riječ je o nekom obliku kožne reakcije ili bolesti - od alergija, upala i osipa pa sve do težih infekcija kao što su herpes ili psorijaza. Također, koji god bio oblik kožne reakcije, redovito je prati svrbež (" itch "). Hahnemann zaključuje da je u korijenu svih kroničnih bolesti upravo osjećaj svrbeži koji proizvodi kožne reakcije i bolesti, a neispravno liječenje kožnih oboljenja stvara sve ostale simptome jer se bolest potiskuje prema unutarnjim organima. Naime, homeopatski način liječenja jedan je od rijetkih koji omogućuje ispravno liječenje bolesti, izvlačeći je van iz organizma. Iako je dotadašnja medicina ulagala velike napore da ljude oslobodi patnje koju stvaraju bolesti, sve što je mogla ponuditi (a takva je situacija i danas) jest potiskivanje ili, kako se to stručno kaže, suzbijanje bolesti. Hahnemann smatra da alopatska medicina svojim lijekovima uglavnom potiskuje bolest prema unutra, od prvotnih simptoma koji se redovito javljaju na koži pa zatim prema unutarnjim organima. Stoga većina bolesti koja je liječena na alopatski način ostaje latentno prisutna u organizmu i prije ili kasnije ponovo izbija na površinu, ponakad na istovjetan način, a ponekad kao sasvim drugačiji oblik oboljenja. Čak i ukoliko ne proizvede nove bolesti, potiskivanje izvornog poremećaja u unutarnje organe oslabljuje te organe dovodeći do preranog starenja i prerane smrti. Hahnemann također tvrdi da ne postoji bolest koja bi bila samo lokalnog karaktera i koja bi utjecala na samo jedan organ. S obzirom da sve unutarnje organe doživljava kao međusobno povezane dijelove jedinstvenog organizma, on smatra da se izvorni poremećaj može manifestirati na najrazličitije načine, naizgled potpuno nepovezane, tvoreći različite vrste bolesti koje službena medicina smatra međusobno raznorodnima. Tako će, na primjer, alopatski liječnik osobi koja boluje od astme, reumatoidnog artritisa i problema sa

sinusima dati tri različita lijeka, dok će homeopatski liječnik osobi prepisati samo jedan, smatrajući da je riječ o jednoj bolesti koja se samo manifestira na tri načina.

Dakle, svrbež kao temeljni uzrok kroničnih bolesti - zvuči jednostavno ili čak banalno, ali Hahnemann nije bio naivna osoba i znao je dobro o čemu govori. Svrbež kao psihosomatska reakcija svakako nije konačan odgovor na pitanje što je uzrok kroničnih bolesti i Hahnemannu je bilo više nego jasno da je riječ samo o izvornom tjelesnom simptomu, ali ne i o izvornom dinamičkom uzroku. Radeći s brojnim pacijentima on postupno povezuje kožne bolesti s unutarnjim, dinamičkim poremećajima pa sedamnaest godina nakon izdavanja svog " Organona medicinske vještine " i početka homeopatske prakse konačno dolazi do rješenja zagonetke koja opterećuje ljudski rod od njegovih početaka. Zajednički nazivnik mnoštva akutnih i kroničnih bolesti jest nešto što naziva rječju mijazam . Hahnemann nije prvi upotrijebio izraz " mijazam " , ali je svakako najviše pridonio njihovom razotkrivanju te razumijevanju. Pojam " mijazam " dolazi od grčke riječi miasma , što bi u slobodnom prijevodu značilo sjena, stigma, onečišćenje ili slabost. Hahnemann je otkrio da u korijenu svih ljudskih bolesti, duševnih ili tjelesnih, leže tri osnovna mijazma - psora, sifilis i sikozis . Kasnije Hahnemann otkriva i postojanje četvrtog mijazma kojeg naziva pseudo psora.

Ideju i termin " mijazam " Hahnemann je preuzo od Hipokrata. Za Hipokrata uzroci bolesti leže u predispozicijama prisutnim u unutarnjoj konstituciji te prijemljivosti te konstitucije na čitavu seriju uzroka koji ugrožavaju prirodan tijek životne sile ( ) u čovjeku. Hipokrat je također smatrao da se zarazne bolesti prenose zrakom i vodom privučene unutarnjom slabošću. U Hahnemannovo vrijeme, krajem 18. stoljeća, još se uvijek vjerovalo da su zaraze posljedice onečišćenog zraka kojim se prenose epidemije pa tako i on smatra da zrak može biti nosioc infektivne bolesti, ali ne vjeruje da je patogeni materijal plinovitog karaktera. Homeopat David Little u svojim člancima o mijazmima (3) navodi da je Hahnemann prvi uočio da je sifilis zarazna bolest koja nastaje infekcijom krvi, iako je često maskirana simptomima mnogih drugih bolesti. Njegov specijalni pripravak pod imenom Mercurius Solubis Hahnemanni postao je standarnim lijekom za sifilis diljem tadašnje Europe. Kako je u to vrijeme holandski naturalist van Leeuwenhoek izumio mikroskop i otkrio postojanje bakterija ili animacule , Hahnemanna je ova informacija navela da prihvati činjenicu o mikroorganizmima kao korijenu infektivnih bolesti. On podupire ideje tadašnjih animakulista, ali istovremeno naglašava važnost sklonosti vidljive iz konstitucije nosioca. Stoga za Hahnemanna riječ mijazam predstavlja skup efekata mikroorganizama na životnu silu osobe, zajedno sa simptomima koji se prenose na slijedeću generaciju. Takvi kronični mijazmi mogu proizvesti degenerativne bolesti, autoimune bolesti te oslabiti organizam poremećajima imunitetnog sustava. Hahnemann je obznanio svoju teoriju o mijazmima 1828. godine u radu pod nazivom " Kronične bolesti - njihova osobita priroda i homeopatsko liječenje " (4), davno prije negoli je prisutnost bakterija postala prihvaćenom od strane medicinske zajednice. David Little smatra ga začetnikom suvremenog koncepta infekcije, a njegovu sofisticiranu teoriju zaraze daleko naprednijom od alopatske jer alopatska medicina još uvijek ne razumije efekte mijazmičkog procesa niti nasljedne konstitucijske sindrome.

DRUGI DIO: Psihoenergetska analiza mijazama

Virusi i bakterije svakako jesu materijalni instrumenti infekcije, ali je Hahnemann nastojao shvatiti i dublju prirodu infekcije, njenu energetsku dimenziju te uzroke koji omogućuju nastanak bolesti. Pored njegove direktne povezanosti s mikroorganizmima, mijazam je za Hahnemanna nevidljivi infektivni entitet, dinamičkog ili energetskog porijekla koji prodire u organizam i utječe na životnu silu tako da ona proizvodi simptome određene bolesti. Istog je mišljenja i jedan od značajnijih suvremenih istraživača na polju energetske medicine, doktor Richard Gerber, koji u svojoj knjizi " Vibrational Medicine " (5) govori o mijazmima kao "...energetskim tendencijama koje kod individue tvore predispozicije prema manifestaciji pojedine bolesti. Većina mijazama se ili nasljeđuje ili stvara tijekom života pojedine osobe" (6). I nadalje - "Iako mijazam može nastati kao rezultat infekcije, infekcija sama po sebi nije mijazam. Čak i ako se organizmi koji tvore bolest unište antibioticima, energetski ostaci infektivnog agenta mogu opstati na suptilnoj razini. Ovi energetski ostaci, povezani s bolešću, bivaju inkorporirani u biomagnetsko polje osobe te u više nivoe suptilnih tijela. Mijazam tamo ostaje prisutan sve dok se njegov latentan toksični potencijal ne spusti na molekularno/stanični nivo tijela, manifestirajući se kroz degenerativne promjene ili bolest. Mijazmi oslabljuju prirodne obrambene mehanizme tijela u pojedinim zonama, stvarajući kasnije tendenciju prema manifestaciji različitih tipova bolesti" ( )7. Gerber tvrdi da mijazmi ... "stvaraju energetsko/psihološke utjecaje koji kod osobe proizvode predispozicije za različite tipove bolesti. S obzirom da mogu biti preneseni s generacije na generaciju, mijazmi predstavljaju energetski medij po kojem događaji iz života roditelja mogu biti preneseni na djecu. Mijazmi predstavljaju interesantnu interpretaciju tvrdnje - grijesi otaca prenose se na sinove" (8).

Hahnemann je uočio da se se mijazmi prenose s generacije na generaciju ukoliko se uopće ne liječe ili ukoliko se ne liječe ispravno. Tako nosioc mijazma može imati bolesti tipične za pojedini mijazam, ali zbog svojeg latentnog karaktera mijazam nije bolest. Mogli bismo reći da je mijazam neka vrsta energetske infekcije koja latentno ili aktivno egzistira unutar obitelji. Čak i ukoliko nosioc mijazma živi disciplinirano i izbjegne oboljenja koja mijazam potencijalno donosi, ali ga ne rastvori, mijazam će se manifestirati na slijedećoj generaciji. Ponekad mijazam preskoči jednu generaciju i manifestira se na slijedećoj, što znači da je mijazme moguće naslijediti i od svojih djedova i baka. Prema mojim opažanjima mijazmi se na potomke prenose tijekom prenatalnog razdoblja - od začeća do rođenja i to uglavnom automatski. Oni se repliciraju u energetskom tijelu fetusa kao energetske infekcije te je stoga latentnu prisutnost mijazma gotovo nemoguće izbjeći ukoliko je jedan od roditelja nosioc. Da li će se i kada mijazam manifestirati kao bolest, psihološki poremećaj ili jednostavno neka vrst nevidljive prepreke ostvarenju životnih ciljeva, ovisi o načinu života osobe. Bilo kako bilo, neizbježno je rastvoriti mijazam ukoliko osoba želi osloboditi sebe i svoje potomke od njegovog utjecaja.

Ukoliko mijazme promatramo kao energetske tvorevine, tada oni svakako imaju i određenu lokaciju unutar ljudskog energetskog polja (aure ili energetskog tiijela). Danas je ljudsko energetsko polje prilično dobro istraženo i opisano, a sustav kojim se osobno služim potječe od Barbare Ann Brennan (9) i njenih prethodnika. Kako u meni dostupnoj literaturi nisam pronašao informacije o njihovoj poziciji u auri, proveo sam vlastito istraživanje i nakon nekoliko mjeseci promatranja zaključio da se mijazmi nalaze u sedmom sloju aure, poznatijem kao keteričko tijelo ili prozirno svjetlosno jaje koje je od fizičkog tijela udaljeno otprilike jedan metar. U sedmom sloju aure nalaze se, između ostalog, i kalupi lekcija koje je pojedina osoba odabrala naučiti tijekom života. Stoga mijazme možemo smatrati upravo važnim životnim lekcijama, tipičnim za ljudski oblik postojanja i njegovu svrhu. Zbog svojeg arhetipskog karaktera oni su standarne tipologije - danas možemo govoriti o sedam osnovnih mijazama, a ljudsko biće odabire ih još u neinkarniranom stanju, prilikom planiranja budućeg života te odabira obitelji u kojoj će se inkarnirati, a sve u skladu s vlastitim, individualnim životnim zadatkom. Mijazmi se u sedmom sloju aure mogu doživjeti upravo onako kako ih i sama grčka riječ miasma opisuje - kao zamagljenja, sjene ili stigme. Ukoliko je u latentnom obliku, mijazam se ne prostire prema nižim slojevima energetskog tijela, no ukoliko je aktivan on se od zamagljenja u sedmom sloju pretvara u gustu tamnu masu koja se prostire sve do prvog sloja aure, tvoreći energetske nečistoće u parnim slojevima te rušeći preciznu strukturu neparnih tijela.

Svaki mijazam može proizvesti čitav niz naizgled raznorodnih zdravstvenih, psiholoških i duhovnih problema. Iako se prvotno mislilo da postoje samo tri mijazma, ja sam ih povezao sa sustavom čakri pa stoga smatram da ih ima sedam osnovnih (kroničnih) i čitav niz akutnih. Za razliku od traumatskog iskustva i njegovih posljedica - misaone forme (astralnog entiteta) te toksične povezanosti, mijazam kao energetska tvorevina nema svoj centar na fizičkom tijelu, već nalikuje na energetski pojas ili prsten koji se nalazi u sedmom sloju aure, otprilike jedan metar oko osobe te u zoni čakre kojoj pripada. Stoga mijazam nije pouzdano dijagnosticirati samo prema tjelesnim simptomima, već prema temeljnim karakteristikama koje treba poznavati.

Prvi i za Hahnemanna najdublji mijazam koji je povezan s kožnim oboljenjima i osjećajem svrbeži zove se psora . Hahnemann ga tako naziva prema hebrejskoj riječi "tsorat" koja znači nedostatak, stigma ili brazgotina, odnosno prema psorijazi kao jednoj od najtipičnijih bolesti čiji je temeljni uzročnik ovaj mijazam. Hahnemann je psoru smatrao najdrevnijim, najuniverzalnijim i najdestruktivnijim mijazmom koji tisućama godina muči čovječanstvo i koji je postao majkom stotinama najrazličitijih akutnih i kroničnih bolesti, praktično svih osim spolnih. On smatra sve ljude psoričnima jer je ovaj mijazam za Hahnemanna dinamička i tjelesna posljedica takozvanog "izgona iz raja". Spiritualni pad i izvorni gubitak slobode praćen osjećajem krivnje, grešnosti i srama te osobnom neostvarenošću (blokiranošću) jest stanje koje prati ljudski rod od njegovih prapočetaka. Hahnemann tvrdi da je dugotrajna prisutnost ovih osjećaja u energetskom tijelu s vremenom proizvela odgovarajuće bolesti fizičkog tijela koje se također prenose s generacije na generaciju. Hahnemannu je bilo teško dokazati nasljedni karakter kožnih oboljenja jer su već u njegovo doba neke od najtežih kožnih bolesti (na primjer guba) bile iskorijenjene. No, već kod sifilisa stvar je bila drugačija - ta je bolest smatrana neizlječivom i moglo se lako pratiti prijenos njenih efekata s generacije na generaciju. Hahnemann je, naime, razlikovao spolne od ne-spolnih bolesti i smatrao da su spolne bolesti relativno noviji fenomen i

da se sifilitički, a zatim i sikotički mijazmi redovito javljaju kod osoba čiji je organizam već oslabljen psoričkim mijazmom. Sifilitički i sikotički mijazmi nastaju kao reakcija na "izgon iz raja" ili prvobitni gubitak spiritualne nevinosti, odnosno kao pokušaj kompenzacije izvornog rajskog stanja i tvore ih posljedice nasilja (sifilitički), odnosno pretjeranog hedonizma (sikotički) koji pak za posljedicu ima nastanak spolnih infekcija kao što je gonoreja.

Prva tri mijazma koja je Hahnemann uspio detektirati nalaze se (prema mojim zapažanjima) u slijedećim zonama - psorički u zoni pleksusa (treće čakre), sikotički u zoni spolne čakre (druge), a sifilitički u zoni grlene čakre (pete). Hahnemann je otkrio mijazme tipične za stanje svijesti i karakter blokiranosti tadašnjeg čovjeka. Iako se u današnje vrijeme stanje nije znatno promijenilo, činjenica je da i ostale čakre mogu biti nosioci mijazmičkih tvorevina. Hahnemann je u kasnijoj fazi svoga istraživanja naišao na još jedan mijazam koji je nazvao "pseudo-psora" - danas se on zove tuberkulozni mijazam i nalazi se u zoni srčane čakre. Većina klasičnih homeopata odgajanih na Hahnemannovim istraživanjima prihvaća teoriju o četiri mijazma, ali ako ih povežemo s čakrama onda je u zoni trećeg oka moguće pronaći paralitički mijazam (moj termin), a u zoni prve ili korijenske čakre kancerozni mijazam. I konačno, u zoni krunske čakre (sedme) nalazi se "majka svih mijazama" - nihilistički mijazam (moj termin) koji neki autori nazivaju i "yama" (10). Premda je Hahnemann smatrao psoru izvornim mijazmom, a sifilitički i sikotički posljedicama psore, danas možemo yamu smatrati najdubljim mijazmom. Naime, u pozadini psore nalazi se osjećaj odvojenosti, odbačenosti od Boga, a njenim rastvanjem osoba je u stanju ponovo se povezati sa svijetom oko sebe i s ljudima do kojih joj je stalo, ne gubeći pritom vlastitu slobodu. Apsorična osoba nadvladala je sve oblike otuđenosti - od sebe, od drugih ljudi, od života te konačno i od Boga. Ona je u stanju kreirati skladne odnose i biti samostalna, neopterećena osjećajem krivnje ili konstantnom glađu za vanjskim oblicima ispunjenja. Međutim, tek yama donosi svijest o čovjekovoj izvornoj prirodi, postavljajući ga u centar vlastitoga svijeta te navodeći na preuzimanje kompletne odgovornosti za vlastiti život. Time yama predstavlja krunu evolucije čovjekove svijesti, oslobađajući ga od vezanosti za ograničene ili prolazne oblike vlastitog postojanja.

Evo pregleda osnovnih kakrateristika sedam osnovnih mijazama prema redoslijedu njihovog otkrivanja. Iako se danas govori i o mnogim drugim mijazmima - o vakcinacijskim, antibiotičkim, petrokemijskim, radijacijskim ili teškometalnim mijazmima, poznavanje sedam osnovnih mijazama više je nego dovoljno za rješavanje većine kroničnih problema.

OSNOVNE KARAKTERISTIKE PSORIČKOG MIJAZMA

- ropski mijazam - stvara osjećaj zarobljenosti u nekom smislu, bezizlaznost

- proizvodi svrbež (" itch ") - duševni i tjelesni

- vječita glad za nečim - hranom, ljudima, odnosima

- masa se nalazi u zoni pleksusa i stvara probleme vezane uz funkciju pleksus čakre

Tjelesni poremećaji

- problemi s kožom - osip, psorijaza, vitiligo, alergije, suha koža, svrbež

- vlažna koža, isuviše masna

- pretjerano znojenje

- umor, bez daha, letargija

- problemi sa srcem, visok tlak

- bronhitis, astma

- alergije

- glavobolje, zujanje u ušima

- kolitis

- dijabetes

Psihološki poremećaji

- kronični umor, tromost, nepokretnost

- zatvorenost u sebe

- život u samonametnutom zatvoru

- puno obaveza koje osoba "mora" ispuniti

- ljutnja zbog ropstva

- nostalgija za prošlošću

- stalna briga oko novca, neovisno o realnom stanju

- tvrdoglavost, strah od kritike

- strah od rizika, korištenja prilike

- nesloboda, sputanost, ropstvo

- žaljenje, igranje uloge žrtve

- inhibiranost, inzistiranje na neovisnosti

- hipersenzitivnost

- napetost u čijem je korijenu osjećaj krivnje

- konzumiranje žestokog alkohola, sklonost teškim od drogama kao što je heroin

OSNOVNE KARAKTERISTIKE SIFILITIČKOG MIJAZMA

- najdestruktivniji od svih, direktno povezan sa svim oblicima nasilja

• stvara sklonost stradavanju u bilo kojoj vrsti nesreća (automobilske i sl.), odnosno slonost tjelesnim povredama i deformacijama

• nalazi se u području grlene čakre i stvara energetsku slabost grlene čakre, zajedno sa svim tjelesnim i psihološkim poremećajima koje tvori takva slabost

Tjelesni poremećaji

- stalan umor, bolovi u mišićima
- stezanje u grlu, laringitis
- nagli gubitak težine ili naglo debljanje
- problemi s kostima - osteoartritis
- problemi s krvlju - hemofilija, AIDS, hepatitis
- u mladosti problemi sa zubima
- lupanje srca, nervoza, nemir, nestrpljenje
- čirevi, razne izrasline, tjelesne deformacije
- vrtoglavica, problemi s očima

Psihološki poremećaji

• osoba ima dvije osnovne strane - prva je entuzijastička, ambiciozna, puna projekata, vesela, a druga je melankolična, tužna, nesigurna, iritabilna, uplašena za svoje zdravlje

- opsesivno ponašanje, može biti fiksirana na nešto ili nekoga i opsesivno ga progoniti
- pretjerana ljubomora, sumnjičavost, paranoja
- megalomanija, laganje, krađa
- dominacija, potreba za moći, mafijaško ponašanje
- opsjednutost novcem, statusom, odjećom, nabildani mišići
- kritičnost i samokritičnost
- strah od ludila
- morbidnost
- nasilnost pri konfrontaciji, strah od gubitka kontrole
- u svima vidi neprijatelja
- alkoholizam, od droga kokain

- shizofrenija

OSNOVNE KARAKTERISTIKE SIKOTIČKOG MIJAZMA

- spolni mijazam, sklonost promisuitetu i spolnim infekcijama

- masa se nalazi u području druge čakre

• stvara energetsku slabost u zoni druge čakre, zajedno sa svim tjelesnim, psihološkim i duhovnim poremećajima koji su karakteristični za drugu čakru

Tjelesni poremećaji

- sve vrste spolnih infekcija

- sklonost infekcijama sluzokože - nosa, uha, grla, očiju, želuca

- bolovi u zglobovima, reumatoidni artritis

- upalni procesi - sve ...itis bolesti

- astma, peludna hunjavica, glavobolje

- sitne bradavice na koži (odatle i termin sycosis)

- sklonost spontanim pobačajima

Psihološki poremećaji

- osjećaj nepostojanja pravog kontakta s realnošću, sve je nestvarno, kao u snu

- prikrivena ili otvorena sklonost promiskuitetu, seksualnim ekscesima

- flert, zaljubljivanje, uzbuđenja,

- pretjerani hedonizam, partijanje, " brijačina "

- jaka manipulativnost, ali prikrivena (suptilna)

- tajanstvenost, zatvorenost, dvostruki život

- strah od mraka, panika od osjećaja da netko stoji iza osobe

- manička depresija - dva dana euforije pa dva dana depresije s totalnom iscrpljenošću

- iritantnost, razdražljivost

- otpor prema novom, izrazita tvrdoglavost
- ljutnja, buntovnost, ateizam,
- skeptičnost, fiksiranost u jednoj realnosti
- zaboravnost, pati od dosade, nestrpljivost
- muljavost, zavaljanost, gubitak svijesti
- alkohol (posebna sklonost prema crnom vinu), droge (posebno marihuana), pušenje

OSNOVNE KARAKTERISTIKE TUBERKULOZNOG MIJAZMA

- tipična je čežnja za promjenom, nestalnost
- potreba za putovanjima, lutanjem, nomadski duh
- masa se nalazi u zoni srčane čakre i stvara poremećaje tipične za disfunkciju srčane čakre

Tjelesni poremećaji

- osjećaj iscrpljenosti, opća slabost
- ujutro teško ustaje, navečer ne može zaspati
- bolesti pluća, bronhija, dišnog sustava
- anemija
- bolesti srca i krvožilnog sustava
- iskrivljena kičma

Psihološki poremećaji

- stalno nezadovoljstvo, nemir
- osobi brzo postaje dosadno
- ćudljivost, niti jedno stanje ne traje predugo
- buntovnost - što god društvo postavi kao normu osoba ispada iz te norme
- istovremeno mentalna krutost - osoba ima čvrste stavove o svemu, puna je predrasuda

- ljutnja, iziritiranost, napadi bijesa, psovanje, proklinjanje, razbijanje
- osjećaj nepripadnosti nikomu i ničemu
- odbojnost prema radu
- razboli se ako nema promjene
- voli biti na olujnom vjetru
- nepraktična kreativnost
- ima fobije od životinja (pasa, mačaka)
- tuga, depresija, ljubavna razočaranja od kojih se teško oporavlja
- pušenje, alkoholizam

OSNOVNE KARAKTERISTIKE KANCEROZNOG MIJAZMA

- tipično je mučeništvo

- siromaštvo, odricanje

- masa se nalazi u zoni prve čakre i proizvodi sve vrste problema tipične za disfunkciju prve čakre

Tjelesni poremećaji

- svi tipovi raka

- sindrom kroničnog umora

- debljina

- ciste i tumori

- kronični kašalj

- mononukleoza

- natečene limfne žlijezde

- problemi s probavom

- naglašena potreba za slatkim

Psihološki poremećaji

- kompleks siromaštva
- kompleks inferiornosti
- pretjerani osjećaj dužnosti
- preosjetljivost na kritiku
- sram, poniženost
- neprizemljenost, nepraktičnost
- brine se za druge umjesto za sebe
- pretjerana ozbiljnost
- smatra se žrtvom okolnosti, nepravde

- hipohondrija

• iznenadni napadi radišnosti, potrebe za bjesomučnom, intenzivnom aktivnošću, nakon koje slijedi umor praćen migrenom ili virozom

OSNOVNE KARAKTERISTIKE PARALITIČKOG MIJAZMA

- tipična je krutost, napetost

- mentalna tupost

- masa se nalazi u zoni trećeg oka i proizvodi sve probleme povezane s disfunkcijom ove čakre

Tjelesni poremećaji

- napetost u mišićima, ukočenost

- Parkinsonova bolest

- Alzheimerova bolest

- cerebralna paraliza

- dječja paraliza
- epilepsija
- išijas, bolovi u donjem dijelu kičme
- bolovi u gornjem dijelu leđa i ramenima
- infekcije uha
- problemi s vidom
- problemi sa sinusima, kihanje

Psihološki poremećaji

- neprisutnost, problemi s koncentracijom
- zaboravnost, rasteresenost
- lijenost, nepokretnost
- problemi s učenjem (learning disabilities)

- nespretnost, sklonost ozljedama

- netolerantnost, iritabilnost

- sanjarenje, otkačenost

- nepraktični optimizam praćen uzbuđenjem, nakon čega slijedi depresija, pesimizam, beznadežnnost

- sklonost kavi, halucinogenim drogama

OSNOVNE KARAKTERISTIKE NIHILISTIČKOG MIJAZMA (YAMA)

- korijen svih mijazama

- generalni disbalans, nesposobnost da se ostvari životni zadatak

- nalazi se u području krunske čakre i proizvodi sve probleme povezane s njenom disfunkcijom

Tjelesni poremećaji

- nemogućnost samoostvarenja pa stoga bijeg u bolest bilo kojeg tipa

- onemogućuje oporavak od kroničnih bolesti koje proizvode ostali mijazmi

Psihološki poremećaji

- nepoznavanje svoje izvorne prirode
- unutrašnji otpor
- bijeg od stvarnosti
- konstantno kreiranje problema i prepreka, izmotavanje
- strah od promjene jednak strahu od smrti
- ne prihvaćanje života
- filozofija besmisla
- otpor prema preuzimanju odgovornosti za vlastiti život
- otpor prema disciplini neophodnoj za ostvarenje vlastitih ciljeva
- život doživljen kao patnja nakon koje slijedi smrt

- suptilni pesimizam, duboka beznadežnost

- strah i od života i od smrti

TREĆI DIO: Rastvaranje mijazama

Sustav rastvaranja mijazama kojim se osobno služim može se koristiti paralelno s homeopatskim tretmanom, premda homeopatski tretman obično nije neophodan ukoliko osoba nije fizički bolesna. No, bez fizičke bolesti osoba najčešće nije niti svjesna mijazmičke tvorevine - nju relativno lako prepoznaju tek osobe odmakle na putu duhovnog razvoja jer su vične samopromatranju. Stoga svim osobama kojima je mijazam proizveo i tjelesne probleme svakako preporučujem paralelan homeopatski tretman (ukoliko je neophodno i alopatski) kojim će osoba počisititi sve zaostale energetske i tjelesne posljedice mijazma. Razlog zbog kojeg smatram da je mijazam moguće rastvoriti i ne-homeopatskim sredstvima proizlazi direktno iz njegove dinamičke prirode. Ako je priroda neke pojave energetska, onda je njezino rastvaranje moguće ostvariti energetskim sredstvima. A s obzirom da je svaka energetska pojava istovremeno i psihološka, nužno je primijeniti i neki oblik psihoterapije, ukoliko želimo tvorevinu rastvoriti na najoptimalniji način. Također, ako je c ilj homeopatskog tretmana (kako ga je definirao Hahnemann) povratak pacijenta u zdravo stanje na najbrži, najkraći i najpouzdaniji mogući način, tada svi postupci koji mogu ubrzati i upotpuniti rastvaranje mijazma jesu dobrodošli. Iako je rastvaranje mijazama prvotno bilo obavljano prvenstveno korekcijom vitalne sile putem homeopatskih pripravaka, već je i sam Hahnemann u zadnjih šest aforizama Organona naglašavao važnost homeopatske psihologije i duhovnog liječenja te komplementarnih sustava kao što su (između ostalog) magnetizam i mesmerizam, tada popularni oblici bioenergetske terapije. Constantine Hering, jedan od najpoznatijih Hahnemannovih učenika, navodi da je Hahnemann ove sustave smatrao neodvojivima od homeopatije te tvrdio da liječnik nije liječnik ukoliko ih ne poznaje. Homeopatskom psihologijom i mesmerizmom posebno se aktivno bavio i Hahnemannov sin Frederick, kojeg mnogi smatraju jednim od najvećih iscjelitelja svih vremena (11), ali i mnogi drugi poznati homeopati.

I danas mnogi novi autori homeopatskih priručnika naglašavaju važnost paralelnog rada na osviještenju unutarnjih procesa koji prate rastvaranje mijazama homeopatskim sredstvima. Naime, homeopatski lijek kao dinamički pripravak proizvodi promjene u energetskom tijelu, a te se promjene manifestiraju također i na fizičkom tijelu. Energetska informacija prenosi se kroz fizičko tijelo putem tjelesnih tekućina - krvotoka i staničnih tekućina te, s vremenom i uz pacijentovu suradnju, vraća tijelo u izvorno, zdravo stanje. Međutim, najoptimalniji rezultati

postižu se ukoliko se u proces iscjeljenja uključi i svijest, odnosno mozak i živčani sustav (psiha). Na taj način moguće je daleko brže doći do iscjeljenja jer je ono tada istovremeno utemeljeno i na korekciji životne sile, ali također i na svjesnosti o uzrocima problema, o svim vrstama njegovog utjecaja te o njegovom smislu, odnosno lekciji koja iza njega leži. No, kad je riječ o osvještenju unutarnjih procesa, postavlja se pitanje - kako to postići na odgovarajući način, odnosno koji je oblik psihoterapije cjelovit?

Razni se homeopati dotiču različitih psihoterapijskih sustava. Tako na primjer autor knjige " Homeopatic Psychology " (12), Philip M. Bailey, M.D. govori o važnosti paralelnog rada na pacijentovom suočavanju s emocijama te smatra takozvanu " primalnu terapiju " najdubljim terapeutskim sustavom koji poznaje. Bailey zauzima kritički stav prema suvremnim oblicima psihoterapije i kaže da bi "... većina ...ljudi profitirala od oblika psihoterapije koji bi im pomogao da se povežu s potisnutim emocijama, da ih ponovo prožive i zatim otpuste. Nažalost, malo je psihoterapeuta koji rade dovoljno duboko za ovako nešto. Većina psihoterapije svodi se na razgovor i premda razgovor donekle pomaže, on zadržava pacijenta u njegovoj glavi, umjesto da ga poveže s emocijama... Otkrio sam da je primalna terapija najdublji postojeći oblik psihoterapije... Ostali relativno duboki oblici psihoterapijskih tehnika jesu Breathwork, Hakomi, Reichova terapija, Gestalt i Psihodrama." (13)

Holandski homeopat Harry van der Zee, autor knjige " Miasms in Labour " (14), također spominje neke od novijih psihoterapijskih sustava koji mogu biti od velike pomoći prilikom homeopatskog tretiranja mijazama (prvenstveno holotropsku terapiju češkog psihijatra Stanislava Grofa), a u njihovom tumačenju služi se Jungovom psihologijom, koje se u svojoj knjizi dotiče i Bailey. S obzirom da nastanak mijazama dirktno povezuje s prenatalnim traumama te traumom rođenja, Harry van der Zee u svojoj knjizi navodi čitav niz suvremenih autora koji su dali svoj doprinos izučavanju prenatalnog iskustva - to su, između ostalih, Freud, Otto Rank, Arthur Janov, Leonard Orr ili Stanislav Grof. Sve navedene osobe autori su terapijskih sustava koji imaju za cilj na ovaj ili onaj način osloboditi osobu potisnutih negativnih emocija te pratećih tjelesnih i mentalnih blokada, a zatim je dovesti u izvorno, zdravo stanje. Iako je riječ o vrijednim ciljevima koje do otkrića navedenih autori nije bilo lako postići, prema mojim zapažanjima oslobađanje potisnutih emocija i rastvaranje mentalnih blokada samo je prva faza čišćenja mijazma.

Ukoliko želimo mijazam rastvoriti "...brzo ... u cijelosti te na najkraći, najpouzdaniji i najbezbolniji način, temeljen na lako razumljivim principima", tada postoji još nekolicina teorijskih preduvjeta koje treba zadovoljiti te tehničkih zahvata koje treba znati izvesti. Svi tehnički zahvati koje ću ovdje iznijeti potječu od mojih istraživanja ljudskog energetskog polja te razvoja psihoterapijske metodologije rastvaranja traumatskog iskustva, kao i iz sustava osobnog razvoja pod imenom Soulwork (15). Oni se tiču slijedećeg - tehnički gledano, mijazam nije traumatsko iskustvo, niti je on misaoni oblik (thoughtform) koji nastaje kao posljedica traume, iako mu prema nekim

karakteristikama poprilično nalikuje. Mijazam nije niti odnos, iako snažno utječe na međuljudske odnose. Traumatsko iskustvo predstavlja dobar okidač za manifestaciju mijazma, međutim riječ je o mnogo kompleksnijoj tvorevini od traume pa je stoga ne možemo u cijelosti rastvoriti sredstvima tipičnim za rastvaranje traumatskog iskustva. Mijazam se redovito ponaša kao vrlo suptilno i dobro zamaskirano svjesno biće koje se nalazi unutar energetskog tijela i nastoji u potpunosti kontrolirati život osobe - njenu percepciju, ponašanje, odnose i ciljeve. Mijazam je neka vrsta arhetipskog, kolektivnog misaonog oblika ili astralnog entiteta, nastalog vjerojatno u trenutku ulaska planete Zemlje u ciklus neravnoteže (" izgona iz raja "), a manifestira se kao vrlo snažan tabu naslijeđen od članova obitelji. Zato ga nije uvijek lako detektirati - takav proces zahtijeva visok stupanj terapeutove umješnosti, kao i pacijentove otvorenosti te iskrenosti prema sebi.

Slijedeći ključan moment jest činjenica svaki mijazam osobi donosi čitav niz dobitaka. Iako naizgled destruktivan, mijazam je sredstvo ispunjenja osobi - štoviše, on uglavnom služi kao sredstvo povezivanja s vlastitom obitelji. Takvi su dobici krupni i zato treba postojati jako dobar razlog za rastvaranje mijazma, jer bez pravog temelja i motivacije rastvaranje mijazma može poprilično destabilizirati osobu. Stoga je nužno mijazam transformirati u novi, prirodniji oblik ispunjenja, ali to nije moguće izvesti bez povratka izgubljenog identiteta . Naime, svaka mijazmička tvorevina u trenutku svojeg nastanka dovodi do odbacivanja jednog ili više esencijalnih aspekata vlastite osobnosti. Da bi osoba postala dijelom svoje obitelji, ona prima mijazam kao preduvjet za prihvaćenost unutar obitelji. U nastojanju da se emocionalno, mentalno i duhovno poveže s vlastitom obitelji, dijete apsorbira sve impulse koji mu dolaze od članova obitelji - prvenstveno od roditelja, a zatim i od ostalih. Ono bez pogovora odbacuje dijelove vlastite osobnosti koji bi ga doveli u konflikt sa roditeljima jer bi konflikt možda ugrozio djetetov opstanak. Dijete je, naime, u potpunosti ovisno roditeljima i spremno na sve vrste kompromisa samo da sebi osigura biološki opstanak, a zatim i da zadovolji svoje emotivne potrebe - da bude prihvaćeno i voljeno od strane vlastitih roditelja. Stoga je povratak izgubljenog dijela osobnosti - postupak koji na najkvalitetniji i gotovo revolucionaran način u terapijske sustave uvodi Soulwork - ključan moment prilikom rastvaranja mijazma. Bez integracije ili " ucijeljenja " , nema niti kvalitetnog, brzog i trajnog " iscjeljenja " .

Proces rastvaranja mijazama obično započinje njihovom dijagnostikom, odnosno utvrđivanjem o kojem je mijazmu riječ na osnovu sveukupnosti simptoma koje osoba doživljava. Tada se prelazi na suočavanje s mijazmom tako što se utvrđuje njegova pozicija u energetskom tijelu. Iako mijazam stvara brojne psihosomatske simptome po kojima bi se moglo zaključiti da je njegova pozicija u nižim slojevima energetskog tijela, odnosno na fizičkom tijelu, ne može ga se centrirati na taj način. Glava mijazma nalazi se u sedmom sloju aure i doživljava kao masa koja kruži oko fizičkog tijela na udaljenosti od jednog metra, odnosno izgleda kao prstenasta tvorevina koja okružuje osobu. Prilikom suočavanja s masom osoba prepoznaje vrste njenog utjecaja i rastvara ih jedan po jedan, često veoma iznenađena sadržajima koji dolaze od mijazmičke tvorevine (čak i kad je riječ o naprednim praktikantima duhovnih tehnika). Osoba rastvara sve negativne emocije, uvjerenja i stavove, zabrane i naredbe te transformira toksične

vezanosti sa članovima obitelji od kojih ga je naslijedila. Tada može uslijediti povratak dijela osobnosti koji je izgubljen, odbačen ili zaboravljen u trenutku kad se mijazam replicirao u energetskom tijelu osobe. Takvih je dijelova obično dva - jedan je po svojem karakteru apstraktan, a drugi izrazito konkretan - no može ih biti i više, obično do sedam.

Rastvaranje mijazmičke tvorevine te povratak izgubljenih dijelova vlastitoga bića vraća osobu u izvorno, zdravo stanje. S jedne strane gledano, takvo zdravo stanje djeluje prilično obično i jednostavno jer osoba ponovo postaje ono što jest, ono što je oduvijek bila, samo na znatno dublji i stabilniji način. S druge strane, povratak u zdravo stanje vraća osobi i njenu izgubljenu karizmatičnost te joj omogućuju da transformira sebe i vlastiti život na način koji želi. Amijazmička osoba također je na najboljem putu da se oslobodi dubokih unutarnjih slabosti koje već dulje vrijeme opterećuju čovječanstvo. Takve se slabosti obično definiraju kao problematične unutarnje strukture koje latentno egzistiraju u svakom ljudskom biću, ali ne izlaze na vidjelo sve dok se osoba ne nađe u poziciji moći. Pretjerani materijalizam, promiskuitetan seks, kompleks superiornosti ili inferiornosti, nesamostalnost, emotivna hladnoća, duhovna ignorancija ili mentalna tupost (ljudska glupost) osnovne su takve slabosti. Mijazmi svakako jesu ključni blokovi na čovjekovom putu prema cjelovitosti te zatim prema duhovnom samoosvještenju, ali daleko najviše prema samoostvarenju, prema realizaciji izvornog potencijala koji ljudsko biće posjeduje, a koje je izgubilo nastojeći se prilagoditi nepovoljnim uvjetima života na ovoj planeti, od vremena njenog ulaska u ciklus neravnoteže.

Rastvaranje mijazama napredna je vrsta liječenja, odnosno rada na osobnom razvoju. Prije negoli se stvore temelji za rastvaranje mijazma potrebno je obaviti sređivanje obiteljskih odnosa te čišćenje osnovnih traumatskih iskustava i njihovih posljedica. Osobno nastojim s klijentom proći barem dvadesetak sati individualnog rada, praćenog njegovom voljnošću da se posveti sebi te samostalno primjenjuje i neku od tehnika osobnog razvoja. Ovakvo čišćenje inače predstavlja prvu fazu mojeg rada i za većinu ljudi takav je tip intervencija dovoljan za rješavanje njihovih problema, odnosno za ostvarenje ciljeva. No, ako je osnovno čišćenje obavljeno, moguće je prijeći na rastvaranje mijazama, ukoliko se osoba osjeća spremnom. Trenutak spremnosti obično dolazi kada se mijazam već u dovoljnoj mjeri manifestirao u životu osobe, odnosno kada snaga osnovnog simptoma mijazma postane osobi nepodnošljiva (bolest, emotivni problem, neostvareni cilj), a snaga njene motivacije dovoljno velika (jednaka snazi simptoma) za krupnu i korjenitu promjenu koju donosi rastvaranje mijazama. Naime, upravo zbog vlastite nespremnosti na korjenitu promjenu koja mora uslijediti nakon rastvaranja mijazma dobar dio ljudi nije spreman za takvo čišćenje. Stoga, iz koje god pobude kreću i koji god " rang " spadaju, osobe zainteresirane za rastvaranje mijazama moraju biti u stanju sagledati ga kao praktičnu životnu lekciju, kao sredstvo osobnog razvoja od kojega se može učiti. Ukoliko osoba nije spremna učiti od problema, teško da će mijazam biti rastvoren na optimalan način te u optimalnom vremenskom roku. Naučena lekcija mora se vidjeti u praksi, u načinu na koji osoba živi. Iako se promjena o kojoj govorim prvenstveno tiče promjene svijesti, ona se mora ogledati u promjeni ponašanja i životnog stila. Takva promjena mora biti utemeljena na voljnosti preuzimanja veće količine odgovornosti za sebe i vlastiti život te usvajanja određenog oblika

discipline koji je osoba do tada izbjegavala.

Prilikom rastvaranja mijazama dobro je držati se redoslijeda koji je ustanovio Hahnemann - prvo raditi na sikotičkom, zatim na sifilitičkom te na psoričkom, odnosno ako i nekim drugim redoslijedom, onda prvo na ova tri, a zatim na ostalima. No, rastvaranje svih sedam osnovnih mijazama obično nije moguće izvesti planski, provocirajući voljno mijazme da se manifestiraju. Svaki je mijazam nosioc krupne lekcije i za takvu lekciju osoba treba biti spremna. Stoga je potrebno zadržati ravnotežu između volje i prepuštanja i raditi na mijazmima u kontekstu neostvarenih životnih ciljeva. Ukoliko se pokaže da ostvarenje nekog cilja blokira upravo mijazam, a osoba je spremna za takav rad, tada rastvaranje mijazama predstavlja prirodnu intervenciju. Ako ga promatramo u kontekstu procesa karmičkog pročišćenja, rad na rastvaranju svih mijazama često predstavlja krunu karmičkog oslobađanja i stvara najzdraviji mogući temelj za kreativnu samorealizaciju. Ono također oslobađa i vlastito potomstvo od neugodnih i teških lekcija te stvara puno više prostora za kreativno ostvarenje i povratak u izvorni oblik egzistencije koji se ponekad naziva rajskim, u kojem već i samo postojanje donosi užitak i ispunjenje.

1. Samuel Hahnemann: " Organon of Medicine ", B. JAIN PUBLISHERS, New Delhi, 6th edition, aforizam 2, moj prijevod.

2. Sve informacije o Hahnemannovoj biografiji preuzete su iz knjige Georgea Vithoulkasa "Homeopathy - Medicine of the New Man", ARCO PUBLISHING, INC., New York 1979., te iz knjige Thomasa Lindseya Bradforda, MD "The Life and Letters of Dr Samuel Hahnemann" , www.homeoint.org/books4/bradford

3. David Little - "Miasms in Classical Homeopathy" , www.simillimum.com/Thelittlelibrary/Constitutionaetiologymiasm/Miasmsclass.html

4. Samuel Hahnemann - "Die Chroniche Krankenheiten - ihre eigenthumliche Natur und homeopatische Heiligung", Leipzig & Dresden,1835

5. Richard Gerber, M.D. - "Vibrational Medicine", BEAR & COMPANY PUBLISGING, New Mexico, 1988., sedmo poglavlje, četvrti odjeljak - The Problem of Miasms: Our Energetic Tendencies towards Illness , str. 259

6. ibid., str. 260, moj prijevod

7. ibid., str. 260, moj prijevod

8. ibid., str. 261, moj prijevod

9. Barbara Ann Brennan - "Light emerging - The Journey of Personal Healing", BANTAM BOOKS, 1993.

10. Vidi www.bodyved.com

11. www.simillimum.com/thelittlelibrary/greathomeopaths/fred.html

12. Philip M. Bailey, M.D - " Homeopatic Psychology - Personality Profiles of the Major Constitutional Remedies " , North Atlantic Books, Berkeley, California, 1995.

13. ibid., str. 222.

14. Harry van der Zee - " Miasms in Labour ", Stichting Alonnissos, Utrecht 2000.

15. www.soulwork.net

© Tomislav Budak, rujan 2004, http://www.tomislavbudak.com/

Ovdje može biti Vaša reklama